

bortdragende Tyende efter Skif og Vedtægt i de fleste Egne holdes i Tjeneste til Fardags Middag, har det kun en halv Dag til at ordne sine Sager og begive sig en sundom ikke kort Vei hen til den nye Tjeneste, og mange Omstændigheder kunne træde hindrende iveien for det. Det synes ogsaa, som om Husbonden kan være tilstræffelig besklyttet i sin Ret, naar han faaer Frihed til at lade det Arbeide, som det udeblivende Tyende skulde have forrettet, udføre for dets Regning, og det skjønes at være overeensstemmende med Billighed at henstøde Antagelsen af et andet Tyende, til næste Dag er forløben, uden at det fæstede Tyende er kommet tilstede. At skulle afvente Tyendet i 8 Dage, uden Ret til at afvise det, naar det før den Tids Udløb kommer i Tjeneste, synes ubilligt mod Husbonden; det synes passende at indfrånke denne Ventetid til 4 Dage. Det kan ikke andet end bifaldes, at Retten for Tyendet til at blive antaget er gjort afhængig af, at intet andet Tyende er fæstet.

Paa Grund heraf foreslaaes

at § 17 redigeres saaledes:

Kommer Tyendet ikke i Tjeneste den fastsatte Dag, er Husbonden berettiget til at lade Arbeidet udføre for dets Regning. Indfinder det sig ikke før næste Dag er forløben, har Husbonden Ret til at antage et andet Tyende. Hvis Udeblivelsen ikke kan tilregnes det og det kommer tilstede inden 4 Dages Forløb, er Husbonden pligtig at modtage det, naar Overenskomsten er indgaaet paa et halvt Aar og intet andet Tyende er antaget i dets Sted. Indfinder Tyendet sig først senere i Tjenesten, beroer det paa Husbonden, om han vil modtage det eller ikke.

§ 18.

Ordene „men dog modtages i denne“ ansees for overflødige. Det bør formeentligen her nævnes, at Tyendet, som er udeblevet, bør erstatte Udgifterne ved at faae dets Arbeide udført. Det er ikke nævnt, i hvilken Kasse Bøderne skulde flyde, og de ville derfor, naar ikke anderledes bestemmes, tilfalde Politikassen.

Det ansees imidlertid for ønskeligere, at de tilfalde Fattigkassen paa Stedet, og ansættes overeensstemmende med Frdgn. af 1791 § 7 til 2 Mk. pr. Dag. Saaledes foreslaaes:

- 1) Ordene i første Linie „men dog modtages i denne“ udgaae.
- 2) Efter „udeblevet“ tilføies „erstatte Husbonden Udgifterne i Anledning af dets Udeblivelse“.
- 3) Ordet „bøde“ udgaaer. Istedesfor dette indskydes: „erlægger det til Stedets Fattigkasse“.
- 4) „ $\frac{1}{2}$ Rbd.“ forandres til „2 Rbm k.“

§ 19.

Det findes meest hensigtsmæssigt, at denne Paragraph alene kommer til at omfatte de Tilfælde, da Tyendet aldeles udebliver. Er der lovlig Grund til Udeblivelsen, kommer det i behørig Betragtning. Sidste Punktum synes overflødigt; det overlades helst til Rettens selvstændige Skjøn. Det foreslaaes,

At Ordene i første til tredje Linie: „uden — eller det“ udgaae. Ligeledes, at sidste Punktum udgaaer.

§ 20.

Egteskabs Indgaaelse netop paa den Tid, da dette er belejligt for Bedkommende med Hensyn til samtlige dermed i Forbindelse staaende Omstændigheder, er i Almindelighed en Belfærdssag for den Samfundsklasse, hvorfra Tyende fornemmeligen udgaae. Det foranlediger til at betragte et forestaaende Giftermaal som tilstræffelig Grund til at bryde den angaaende Tjeneste indgaaede Overenskomst. Meningerne have imidlertid været deelte om, hvorvidt det skulde være nødvendigt at give Forskrift herom i Tyendeloven, da det med Rette kunde antages, at der i Reglen ikke vil blive lagt Hindringer iveien for, at et Tyende kunde forlade en Tjeneste, naar et for det vigtigt Anliggende var afhængigt af, at det frit kunde disponere over sin Tid; Tyendet vil i Almindelighed kunne affinde sig med Husbonden og skaffe et andet i sit Sted. Den overveieende Mening har dog været for at beholde en Paragraph som den, Udcastet indeholder. Fremdeles skjønes der ikke at være tilstræffelig